

Nina Bouraoui

TOTS ELS HOMES PER NATURALESA VOLEN SABER

Traducció **Anna Casassas i Figueras**

Editorial
**LES
HORES**

TOTS ELS HOMES
PER NATURESA VOLEN SABER

Nina Bouraoui
TOTS ELS HOMES
PER NATURALESA VOLEN SABER

Traducció d'Anna Casassas

Editorial **LES HORES**

Títol original en francès: *Tous les hommes désirent naturellement savoir*
Autora: Nina Bouraoui

Primera edició: octubre 2025

© ÉDITIONS JEAN-CLAUDE LATTÈS, 2018
All rights reserved

© de la traducció: Anna Casassas
© de l'edició: Editorial Les Hores S.L.

www.editorialleshores.com
hola@editorialleshores.com

Col·laboradors: Manuel Gómez Poyato i David Sempere
Maquetació: Dan Monells
Disseny de col·lecció: Mireia Luna. Natural www.designisnatural.com
Disseny de la coberta: Octavi Gil Pujol

© de les fotos de la coberta: IStockPhotos

Impressió: Estugraf Impresores S.L. (Madrid)

Dipòsit legal: B 15352-2025
ISBN: 979-13-990721-0-5

Les Hores forma part de l'Associació d'Editorials Independents

Tots els drets reservats. Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquest llibre mitjançant qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright.

Als meus pares

«Tots els homes per naturalesa volen saber.»

ARISTÒTIL, *Metafísica*

Em pregunto qui entre la multitud s'acaba d'enamorar, a qui acaben de deixar, qui se n'ha anat sense dir res, qui és feliç, desgraciat, qui té por o qui va endavant amb confiança, qui espera un futur més clar. Travesso el Sena, camino amb homes i dones anònims i, tanmateix, són els meus miralls. Formem un sol cor, una sola cèl·lula. Som vius.

He viscut a França més temps que no pas vaig viure a Algèria. Vaig deixar Alger el 17 de juliol del 1981, abans de la dècada negra, tenia catorze anys. Quants amics, veïns, coneguts assassinats d'ençà d'aleshores? No em va seguir res, al carrer Saint-Charles, la primera adreça que vaig tenir a París. M'estic entre les meves terres, aferrada a les flors i els esbarzers dels meus records. El mar és l'única cosa que uneix els dos continents. Tinc una memòria fotogràfica. Restitueix el color i la textura de la pell dels cossos que es banyen al mar de Sersell. Tanco els ulls i travesso Orà, Annaba, Constantina. A les meves imatges no ha canviat ni canviarà res.

Podria fer el plànol exacte del pis d'Alger sense equivocar-me, el passadís i les habitacions, la sala i la biblioteca, els feixos de llum que ratllen l'enrajolat i que jo prenia per

senyals enviats pels habitants d'un altre planeta, que somiava que m'escollien i se m'enduien.

En soc l'arquitecta i l'arqueòloga.

Recullo tot el que sé de la meva família tal com recolliria els trossos d'un objecte trencat per afegir-lo. Del desordre en neix un ordre. En els silencis reboten els ecos del passat. Vull saber qui soc, de què estic feta, què puc esperar, remuntant el fil de la meva història fins tan lluny com pugui, travessant els misteris que m'obsedeixen amb l'esperança d'elucidar-los.

Sovint em pregunto per la persona que hauria pogut ser si m'hagués quedat a Algèria, per la que seria si acceptés de tornar-hi. Quan dic «la persona» penso en la meva identitat amorosa.

Busco en el meu passat proves de la meva homosexualitat, relíquies, la meva infantesa amb aquesta orientació és com un astre o el vessant d'una muntanya.

París se m'obre. Al carrer del Vieux-Colombier, el Katmandou, club reservat a les dones als anys noranta, ara és un teatre. Hi abundaven les llàgrimes i les baralles. Hi vaig aprendre la violència i la submissió. Només cal que tanqui els ulls per veure un altre cop el decorat que acompanyava les meves nits, i que estiri la mà per agafar la de la noia que era jo. No he perdut la meva joventut, en vinc, ja m'anunciava.

Esdevenir

Al Kat, tinc divuit anys i sembla que en tingui menys. Visc al carrer Notre-Dame-des-Champs, tota sola. Els pares se n'han anat a viure a un dels emirats del golf Pèrsic. Quan hi penso, els veig darrere d'una capa de boira, enfeinats, en una vida que ja no és la meva. Me'ls imagino en una casa envoltada per les sorres, lluny del centre de la ciutat, amenaçats pel desert. Quan bufa un vent violent, la mare diu que sent els helicòpters i els tancs de Kuwait City. No sé si s'ho inventa, si la guerra que evoca és tan autèntica com la que jo lliuro contra mi mateixa.

La primera vegada, al Kat, em demanen la documentació, després ja en soc una clienta habitual. Hi vaig els divendres i els dissabtes, de vegades els dimarts i els dijous. Entre setmana, l'espai tan buit amplifica la meva solitud. Tinc fantasies d'assassinat i de càstig. Tinc la sensació que he de pagar el que soc.

Les taules de prop de la barra, les preferents, estan reservades a les actrius, les *call girls* i els homes que les acompanyen. Ells són discrets, observen les dones que ballen lents sense abordar-les, és la regla. Jo busco una mà per travessar aquests camps de cossos que em són forasters, però que senten un desig ben igual que el meu: ser estimats.

Les dones del Kat em fan por, no se m'assemblen ni s'assemblen a les dones de la meva infantesa, enterren la dolçor sota capes d'ira, o bé la duen al descobert, perillant, la nit espatlla, potser a mi també m'espatllarà.

Tinc por de trobar-me'n alguna quan baixo pel bulevard Saint-Germain, pel carrer de Rennes, quan passo per davant de la porta del lloc que m'aspira i que abandono, de matinada, vorejant les reixes del jardí del Luxemburg.

Imploro als arbres, les estàtues, les fonts, crec en el poder de la bellesa que vetlla per mi. Duc una doble vida, no la invoco, no sé on em durà, està coberta d'espines i d'ortigues.

Recordar

A Alger, el nostre edifici està separat del bosc d'eucaliptus per uns filferros de punxes que només cal apartar per ficar-s'hi.

Els arbres són espases apuntades cap al sol. La nit em cau sobre la pell, sento sota la mà com batega la terra, sota la panxa quan m'estiro, en sento l'olor d'ambre i de resina. És un cos, un laberint de nervis i de venes.

Diuen que hi ha homes que s'hi troben i s'ajeuen sobre les fulles mortes. Venen de la ciutat, tot sovint dels molls. Se segueixen tot i que no es coneixen i després s'abracen, a recer de les mirades. Es diu que deixen una part d'ells mateixos a la terra, que així es torna més fèrtil. Trobo que aquests homes estan per damunt dels altres homes. En somnis, em converteixo en un d'ells, arracono la meva part femenina, que no correspon als meus desitjos, als camins que agafo. En calco les mans, l'alè. Ja no soc la nena. No seré mai la dona. Soc filla dels homes ajaguts.

Esdevenir

Al començament vaig sola al Kat, no tinc amigues homosexuals, no tinc ganes de tenir-ne, evito tenir relacions fora d'aquí, no dono ni el meu número de telèfon ni el meu nom de debò, creo un personatge, una mena d'holograma que desapareix tan de pressa com ha aparegut; si pogués esborrar les meves empremtes, també ho faria.

Em torno paranoica, sovint somio una veu que em truca per telèfon i diu: «Sé qui ets, sé qui ets». M'espaiordeix la idea de ser desemmascarada, de merèixer un càstig.

Pago les entrades i les consumicions en efectiu, no faig servir ni la targeta de crèdit ni els xecs, i si em falten diners vaig al caixer automàtic i torno.

No agafo cap bossa, les coses em caben a les butxaques de les caçadores o de les jaquetes, encara que no faci fred me les deixo posades per no anar al guarda-roba i poder tocar el dos més de pressa si comença una baralla o ve la policia.

Recordar

No oblidó d'on vinc, els penya-segats de la carretera de la costa, el palmerar de Bou Saada, els camins de Chrea, els canyissos abans de la platja, els nesprers als quals m'enfilava fins a ser més amunt de tot, per estripar amb les dents la polpa de la fruita a la branca, envaïda per un plaer que no em cansava de buscar.

Sé el trajecte de la plaça d'Hydra fins al complex on vivíem, l'edifici Shell, construït als anys cinquanta per als tècnics francesos de la companyia Total.

Sé les cases, els carrers que pugem, els revolts, el més fort abans de l'ambaixada de França, la garita del guarda, els blocs de ciment dels aparcaments exteriors, la cabina de l'ascensor, que corria per sobre d'una paret verd fosc abans d'arribar al pis, les escales d'imitació de marbre, la barana de ferro forjat negre, l'enrajolat de terra, les catifes que el cobrien, l'arc de cercle de les construccions alineades en ordre creixent, inspirades en Le Corbusier.

Ja no sé els noms dels carrers, noms francesos després arabitzats cap al començament dels anys vuitanta, els dels veïns, de les famílies, conservo el record dels materials, de les formes, dels colors, de tot el que reconstrueix un decorat sense els seus habitants, el barri fantasma.

A Alger, veig la meva família com una entitat, única i compacta. No ens cal ningú, amb nosaltres en tenim prou, la meva germana a la seva habitació, la mare al balcó, el gat als seus peus, el pare ordenant les seves carpetes. Els mobles i els objectes són al lloc que els correspon, igual que els éssers que els fan servir.

Travesso el pis com si fos a dins d'una pintura o del tapís que hi ha penjat a la paret de la sala i que representa unes dones lascives a la vora d'un riu, amb uns angelets al costat, falgueres i pollancre.

Sento la felicitat a la carn, en sento les onades, la puc quantificar, és així quan estem tots junts.

Aquesta felicitat no pot ser real o no duraria, hauré de pagar pel fet d'haver-ne gaudit.

Esdevenir

Començo a escriure quan començo a anar al Kat.

Les meves sortides nocturnes són epopeies interiors. Surto sola, com un home. Em penso que soc lliure, però la llibertat no és això: no m'espera ningú, ningú no em desitja. No soc res, en soc conscient i em fa vergonya.

Asseguda a la barra, espero, és trist, accepto aquesta tristesa perquè en aquest lloc que no m'agrada hi busco alguna cosa. Posen una vegada i una altra les mateixes cançons, d'una nit a l'altra no canvia res, tot plegat m'evoca la mort. Miro les dones que ballen entre elles, l'única cosa que trobo xocant és la meva solitud.

Els mots reparen les nits que passo buscant el que no trobo, l'amor i el record de la bellesa: les dones ajagudes a les roques, les veus de la meva mare i la meva germana que em criden des del sisè pis de l'edifici d'Alger, de vegades la lleugeresa: passàvem més temps a les cales i a les roques que a la ciutat, el laberint de les pors.

Els meus primers escrits inventen una dona sola i violentada. Sense ser-ne conscient, faig el retrat de la mare.

Recordar

La mare entra al pis d'Alger amb el vestit estripat, escopinades als cabells, rastres de sutge a la pell, es tapa els pits amb les mans per amagar-los, no plora, va cap al lavabo, ens demana que no la seguim. Recullo les sabates i la bossa que ha deixat caure a l'entrada. L'espero a la meva habitació, la meva germana ve amb mi, faig un avió de paper i el llanço contra una paret.

Fem com si no hagués passat res. La mare es renta, molta estona, es frega el cos per fer desaparèixer la marca dels dits que l'han tocat. Després diu: «M'ha atacat un boig. Me n'he pogut escapar. M'he refugiat en una botiga, també ha volgut escanyar una criatura, però no n'estic segura».

Obro totes les finestres del pis, la por se'n va volant ben lluny, la bellesa de la natura entra i ens envolta: la capçada dels arbres, els núvols travessats pel sol. Demano al cel que repari aquesta visió que anomeno «la visió bruta», pels pensaments que engendra. M'imagino un home-bèstia penjat del coll de la mare, devorant-la. Vinc d'aquest substrat.

Més endavant, m'infligiré el deure de protegir tota dona del perill, encara que no n'hi hagi cap.

Recordar

A París, l'edifici del carrer Saint-Charles és al número 118. És un edifici modern de cinc pisos, amb balcons amb rambes. La mare l'ha triat per la proximitat amb l'hospital Boucicaut, que la fa estar més tranquil·la. Té una sala amb una finestra gran i corredissa, una sola habitació, on han posat una taula sobre dos cavallets perquè sigui el meu escriptori.

Dormo amb la mare en un llit enganxat al seu. A la nit, escolto a la ràdio *Boulevard de l'étrange*. La meva nova situació a París em sembla tan sobrenatural com les històries que sento.

Quan vivíem a Alger i el pare anava enviat a Washington, nosaltres tres, amb la meva germana, miràvem una sèrie anglesa de terror, *Thriller*. Després dormíem totes juntes al mateix llit, la mare tenia por «que *vinguessin* amb ganivets».

Recordar

Als anys noranta, la mort d'un psiquiatre marca l'inici del *meu* terror algerià.

Perquè el conec. Perquè l'han assassinat a la seva consulta de l'hospital Mustapha.

Li conec la pell i els cabells rogencs, la rialla i la veu, que deia «A taula, mainada», quan jugàvem al jardí dels llimoners a «Tiro la pilota contra la paret, la pilota cau, passa un home que la recull, se la posa a la butxaca i se'n va». En conec la dolçor el dia que li vaig explicar que somiava una façana que sorgia de terra i em queia a sobre.

Perquè jo protegia el seu fill al pati de l'escola d'Hydra.

Perquè la seva dona francesa duia faldilles de plecs i unes bruses tan fines que se li veien les pigues que li esquitxaven la pell: cadascuna era l'impacte d'un petó: els petons del doctor G.